

žovatele osobně, nebylo mu doručeno, poněvadž se mezitím přestěhoval. K hlavnímu přelíčení, jež bylo zahájeno dne 20. listopadu 1930 o 10. hod. dopoledne, se stěžovatel nedostavil, a, když bylo předsedou zjištěno, že obžalovanému obsílka k hlavnímu přelíčení byla včas doručena, a že obžalovaný na svůj dotaz o správné hodině hlavního přelíčení byl zpraven — při čemž však bylo opomenuto zjistiti, že tato zpráva obžalovanému nebyla doručena — bylo k návrhu veřejného obžalobce hlavní přelíčení podle § 427 tr. ř. provedeno v nepřítomnosti obžalovaného a vyneseno proti němu odsuzující rozsudek. Tímto zjištěným dějem jest odpor obžalovaného proti odsuzujícímu rozsudku podle § 427 tr. ř. odůvodněn, neboť stěžovatel nebyl o tom vyrozuměn, že hlavní přelíčení jest ustanoveno 20. listopadu 1930 o 9½ hod. dopoledne, a nelze mu dávat za vinu, že se včas nepostaral o to, by byl patrný omyl v obsílce opraven. Nebyl-li obžalovaný vyrozuměn správně o hodině zahájení přelíčení, jde o nepřekonatelnou překážku po rozumu § 427 tr. ř., kterou bylo stěžovateli znemožněno k hlavnímu přelíčení se dostaviti, a bylo proto odporu vyhověti a po rozumu třetího odstavce § 427 tr. ř. další opatřiti, jak se stalo.

Čís. 4308.

»Škodou« opodstatňující vyšší trestní sazbu § 94 tr. zák. jest i škoda na majetku; nezáleží na jejím větším nebo menším rozsahu; stačí škoda (nebo jinaké zlo), která byla způsobena zároveň s omezením osobní svobody tímto omezujícím jednáním samým, i škoda, která při tom vznikla jen nahodile, nejsouc jako taková pachatelem zamýšlena.

(Rozh. ze dne 23. října 1931, Zm I 1012/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 24. října 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 93 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek podle § 281 čís. 11 tr. ř. shledává stížnost v tom, že rozsudek použil na souzený čin druhé, vyšší trestní sazby § 94 tr. zák., shledávaje škodu povahy tam zmíněné v tom, že svědkyni Č-é byly roztrženy kalhoty a tím způsobena škoda 30 Kč. Námitka není z části provedena po zákonu; nedbá rozsudečného zjištění, že svědkyně utrpěla při zápasu s obžalovaným poranění na koleně a krvavé odřeniny na rukou; netřeba proto znova podrobně dokazovati, že škodou opodstatňující vyšší trestní sazbu § 94 tr. zák. jest i škoda na majetku, jak vyslovil zrušovací soud v rozhodnutí čís. 1391 sb. nejv. s., poukazuje k rozhodnutí čís. 2892 víd. sb., v němž názor ten obšírně odůvodněn. Jelikož pak zákon ve směru tom nerozeznává, nezáleží na větším nebo menším rozsahu způsobené škody. Výtku zmateční stížnosti v tomto

směru jest tudíž bezdůvodna. Námitkou, že škoda musí vzniknouti zadržovanému z obmezení jeho svobody (ze zadržení), má býti vyjádřeno, že škoda musí býti výsledkem dočasné ztráty svobody a že nestačí škoda nastavší nahodile při jednání, jímž byla osobní svoboda omezována. Na vyvrácení této námítky stačí podotknouti, že zákon neposkytuje pro tento užší výklad opory, naopak vyjadřuje slovy »škodu nebo kromě odnětí svobody ještě jinaké zlo« zřetelně, že stačí k těžší přičitatelnosti škoda nebo jinaké zlo, které bylo způsobeno zároveň s omezením osobní svobody tímto omezujícím jednáním samým, a poněvadž jde o objektivní podmínku vyšší trestnosti, i škoda, která při tom vznikla jen nahodile, nejsou jako taková pachatelem zamýšlena.

Čís. 4309.

Byla-li povolena obnova jen ve prospěch obžalovaného, musí (§ 359 odst. 4 tr. ř.) sejíti z jakéhokoli uložení trestu, byl-li trest uložený dřívějším rozsudkem mezi tím vykonán. Skutečnému výkonu trestu rovná se jeho prominutí (§§ 226, 529 tr. ř.).

Příčí se ustanovení třetího odstavce § 359 tr. ř., uložil-li soud obžalovanému v obnoveném řízení trest, aniž zjistil, že nebyla splněna podmínka, pod níž byl obžalovanému prominut trest, uložený mu dřívějším rozsudkem.

Okolnost, že při správném použití zákona nebylo při opětném odsouzení uložiti vůbec žádný trest, nebrání (kladnému) výroku o podmíněnosti odsouzení.

Není třeba vyhraditi výrok o podmíněném odsouzení soudu prvé stolice, promluvil-li již tento soud v dřívějším řízení v tomto směru na podkladu výměry trestu pro obžalovaného nejnepříznivější ze všech možností, jež mohou v obnoveném řízení nastati.

(Rozh. ze dne 27. října 1931, Zm I 411/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 17. prosince 1930 byl porušen zákon v ustanoveních jednak § 226 a § 55 a) tr. zák., jednak třetího odstavce § 359 tr. ř., po případě i §§ 266, 529 tr. zák.; rozsudek ten se ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících zrušuje a zrušují se v důsledku toho též k němu se vztahující usnesení okresního soudu trestního v Praze ze dne 3. ledna 1931 a rozsudek krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 23. ledna 1931; krajskému soudu trestnímu v Praze se ukládá, by v rozsahu zrušení jeho rozsudku ze 17. prosince 1929 o odvolání veřejného obžalobce do rozsudku okresního soudu trestního v Praze ze dne 4. října 1930 znova jednal a rozhodl, šetře, i pokud jde o podmíněnost odsouzení a zkušební lhůtu, zákazu změny v neprospěch obžalovaného.